

Зоран Пеневски

**ВРТОГЛАВИ
ДАНИ У
ПЛАВОЈ
ШУМИ**

Илустровао **Душан Павлић**

мала лагуна
www.malalaguna.rs

ПЛАВА ШУМА

Тамо где су сви разиграни
једна се тајна шума плави.
У њој уз осмех теку дани,
врли, весели, вртоглави.

Уђите и ви у ту шуму,
блиској једнако сну и јави,
блиској и машти и разуму,
ту где су дани вртоглави.

Copyright © 2023, Зоран Пеневски

Illustration copyright © 2023, Душан Павлић

Copyright © 2023 овог издања, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

Дан досаде и доброте.....	9
Дан као и сви остали	15
Дан кад се појавио глас.....	21
Дан за игру, али без претеривања.....	27
Дан када су оживеле звезде	35
Дан кад је свако гледао своја посла	41
Дан добрих идеја.....	49
Дан који је трајао таман колико треба	55
Веома неспокојан дан.....	61
Добар дан, ал' како за кога	67
Досадан дан, дечји дан, добар дан.....	75

ДАН ДОСАДЕ И ДОБРОТЕ

Медвед Миша је беспомоћно седео испод храста и бацао увис жир који му је пре неколико тренутака пао на њушку. „Шта да се ради по овако досадном дану? Могао бих бар некеме да будем од користи, али не знам како“, питао се и устао да прошета.

Ходао је тако Миша шумом и бацао увис жир који је вешто хватало шапом, па налетео на веверицу Верицу која је носила лешник.

– Хеј, здраво! – повика Миша. – Куда носиш тај лешник?

– Па, својој кући! Продубила сам мало ону рупу у дрвету где живим и направила места.

Медвед Миша погледа свој жир, а затим њен лешник.

– Хоћеш да се мењамо? Овај жир је већи од твог лешника!

Веверица Верица се збуни, али није видела ништа необично у томе.

– Добро, важи!

И тако је медвед Миша наставио шумом бацајући лешник увис и хватајући га шапом. Био је срећан јер је неко биће бар мало усрећно.

Све док није налетео на гаврана Гарија, који се мучио с кестеном. Узимао би га у кљун, одлетео на високу грану и пустио га да падне на тле и да се отвори. Међутим, сав труд му је био узалудан.

– Ево ти мој лешник, лакше ћеш га разбити. А ти мени дај тај кестен.

Гари је одмах пристао, а Миша је наставио са својим бодљикавим плодом кестена да шета и звиждуће.

Миша је потом заменио кестен за гранчицу којом је јазавац Јале покушавао да дохвати плод са дрвета, а пошто је гранчица била незгодна за чишћење зуба, убрзо ју је поклонио сеници Сари да је ова искористи за гнездо, а заузврат је добио фину танку светлуцаву траку зелене боје, коју је убрзо заменио са твором Томом јер му је била потребна за увијање рођенданског поклона, а Миша је добио од њега велику купину, али се она није задржала дуго код њега јер ју је поклонио веверици Верици да би појела и нешто сочно, а не само коштуњаве плодове, а Верица му је узвратила оним што је имала код себе у том часу – жиром.

Шетао је тако Миша шумом и бацао увис жир који је вешто хватао шапом, па налетео на дивљу свињу Стојана, који се батргао јер се заглавио у блату. Ритао се Стојан, ритао,

млатарао папцима на све стране и проклизавао, али дебела телесина држала га је и даље у месту. Гледајући га како немоћно грокће, меди је нешто пало на памет. Миша узе

онај жир и полако га приближи Стојановој
њушци.

– Види шта имам! Погледај како је дииван
и укусан овај жир!

Стојан је подивљао од глади.

– Дођи, узми га! Твој је! – рекао је Миша и вртео жир испред Стојанове влажне њушке мамећи га.

Стојан ја заскичао и полетео као ракета из блата желећи да поједе жир, али је Миша у последњем часу успео да склони шапу.

– Хвала ти! Много ти хвала! Искористио си моју халапљивост да ме извучеш из блата! – дахтао је Стојан схвативши да је Миша наумио да га извуче из невоље, па продужио.

– Ништа, ништа, и други пут! – рекао је Миша и наставио шумским путељком.

Медвед је звиждукао између стабала бацајући увис свој жир и мислио: „Ето, све је опет исто, али ми је сада душа на месту!“